

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > א-ב אבה-בלבביפדיה עבודת השם

א-ב אבה-בלבביפדיה עבודת השם

שני חלקים ברצון, הנעלם, והנעלה מכח החכמה

ממשיכים בעזר ה', **אבה**, לשון של רצון, ובלשון הקרא: - "אביתם", "לא אביתם", - "לא אבה יבמי", - זהו לשון **אבה** שפירושו רצון.

הרצון בכללות ממש נחלק לשני חלקים, - יש את הרצון הנעלם, ויש את הרצון הנגלה, הרצון כשלעצמו, כל מציאותו היא בנעלמות, ואי אפשר לעמוד עליו אלא ע"י הלבשה של חכמה ובינה, - כדברי רבותינו.

בשורש השורשים, ברצונו יתברך שמו, - אי אפשר לעמוד על רצונו יתברך שמו ללא הלבשה של החכמה שהיא התורה הקדושה שמתגלה בהלבשה של חכמה, והיא היא המגלה את רצונו יתברך שמו, וכשם שזה אמור במעמקי הרצון, כביכול אצלו יתברך שמו, כך גם ברצונו של האדם, האדם לא יכול לעמוד על עומק הרצון אלא בהתלבשותו - התפשטותו, כאשר הוא מתלבש במוחין, ומתוך המוחין האדם יכול להכיר את עומק הרצון.

ב' טעמים לכך שרצון נקרא אבה מלשון אב

ולכן, טעם אחד לדבר, - מה שהרצון נקרא **אבה** מלשון **אב - אברך** "אב בחכמה", כי הרצון נקרא על שם החכמה, מכח זה שההתגלות של הרצון מתגלה באופן של הלבשה של חכמה, ומצד הלבוש שבדבר, נקרא הרצון **אבה** שהוא מלשון של **אב**.

טעם אחר, כמובן, - כי הרצון הוא תחילת התנועה בכוחות שבנפש, - יש את שלושת הכוחות הנעלמים יותר: - כח ההויה, - כח האמונה, - כח התענוג. - והרצון הוא תחילת התנועה שמניע את הכל: - וכסדר, **רצון** מתפרש מלשון **ריצה**, - הוא מריץ ומניע את כל התנועות כולם.

א' שבאב - רצון פשוט, ב' שבאב - רצון מורכב

אבל בעומק יותר, הרי המילה **אב** עצמה מורכבת משתי אותיות, **מא'** ומ**ב'**, ובערכין דידן השתא, בכח הרצון, - יש רצון באופן של **א'**, ויש רצון באופן של **ב'**. רצון של **א'**, הוא **רצון פשוט**, רצון של **ב'** הוא **הרכבה**, - זה הרי החילוק היסודי בין האות **א'** לאות **ב'**. - האות **א'** היא ראשית, היא התחלה, והתחלה היא תמיד פשיטות, שקודמת להרכבה, שזה הצורה של תחילת הדבר, לעומת זאת האות **ב'** היא תמיד כבר דבר שני, וכל שני הוא חל על גבי מציאותו של הראשון, - ואם הוא חל על גבי מציאותו של הראשון, בהכרח שיש בו מציאות של הרכבה, זה קומת הדבר.

וא"כ, במעמקי הרצון, יש כאן שתי כוחות של רצון, רצון המתגלה באופן של פשיטות, ורצון המתגלה באופן של הרכבה.

הרצון הפשוט הוא הנעלם, הבלתי מושג,

והרצון המורכב, הוא הוא הרצון המושג, הוא הרצון המתלבש בחכמה, - והרי בעצם כך שהוא מתלבש בחכמה, הרי שהוא רצון מורכב, כי אילו הוא היה רצון פשוט, הוא לא היה מתלבש, - עד כמה שהוא מתלבש, עצם הלבשתו, היא גופא כח

הרכבתו.

- אלו הם שתי הכוחות של הרצון, הרצון הפשוט והרצון המורכב.

מהותם של הרצון הפשוט והרצון המורכב

וכעת נבאר מה מהותם של הרצון הפשוט והרצון המורכב:

- שתי הגדרות יסודיות ישנם בדברי רבותינו בהגדרת הרצון, ישנה הבחנה אחת הנקראת **"יש טעם ברצון"**, וישנה הבחנה שניה עליונה יותר, שעליה נאמר **"אין טעם ברצון"**.

וברור הדבר, **"יש טעם ברצון"** זה מצד מה שהרצון מתלבש בחכמה, - והן הן טעמי תורה, - טעמים למעמקי הרצון.

"אין טעם ברצון", הגדרת הדבר הוא, מה שהרצון הוא רצון פשוט, ומצד היותו רצון פשוט הוא לא מורכב, ולפיכך נאמר שם **"אין טעם ברצון"**.

מהות טעם, טעימת ההרכבה שבדבר, - דבר פשוט הוא למעלה מהטעם

להבין ברור, כל **טעם** היינו, לטעום את ההרכבה שבדבר, המציאות הפשוטה המוחלטת היא למעלה ממצאות של טעמים, - הרי סדר הדבר הוא, - בשורשו באורייתא, - **"איסתכל באורייתא וברא עלמא"**, - התורה מורכבת מארבעה חלקים כידוע מדברי חז"ל: טעמים, נקודות, תגין ואותיות. - כנגד ארבע אותיות הוי"ה, והכח העליון יותר שהוא למעלה מהיו"ד הראשונה, - הקוצו של יו"ד שבו, שאין בו התלבשות של אות רק קוצו של יו"ד, - הוא פשוט, בלתי מורכב, והוא למעלה מהטעמים.

בטעמים, גדר מה שהאדם טועם בטעם, הוא את ההרכבה שבדבר, אין טעם בדבר הפשוט, ואם יש מציאות שהאדם טועם את הדבר פשוט, עניינו, - איך המורכב נקלט בתוכו הפשוט, וא"כ בדקות זה עוד פעם כח של הרכבה, אבל בפשוט העצמי, אין שם טעם.

וא"כ מה שנאמר, מחד **"יש טעם ברצון"**, ומאידך נאמר **"אין טעם ברצון"**, ה"יש טעם ברצון" זה במקום ההרכבה - כי שם טועמים את ההרכבה, - זהו הטעם שיש ברצון, אבל במקום העליון יותר, עליו נאמר **"אין טעם ברצון"**, כלומר, זוהי מציאות פשוטה, ובמציאות פשוטה אין טעם.

הטעמים עצמם, כמובן, מתחלקים, יש את הטעם שהוא בבחינת טעמי החכמה, ויש את הטעם בהתפשטותו שהוא טעימת החיך, - בדקות, חוזרים כסדר על דברי הראב"ד שאומר **שחכמה** זה נטריקון **חך** אמר **מה**, - כלומר, חיך הטועם, "אמר מה", - הוא טועם את הדבר.

ומכל מקום, אלו הם שתי חלקי כח הרצון, רצון פשוט למעלה מהטעמים, ורצון מורכב שהוא הוא גופא, כח הטעמים.

כאשר עוסקים בדברי תורה, - וממדריגת אותיות שבתורה, עולים כסדר במדריגות השגת הדברי תורה עד שזוכים למדריגת "טועמיה חיים זכו", בחינת גילוי דלעתיד לבוא, שאז יתגלו טעמי תורה, ומעין כך "הטעימן הקב"ה בעולם הזה" כל אחד כפי ערכו, - והרי שעיקר ההשגה שלנו כאן במדריגת הדברי תורה היא נוגעת עד המקום שנקרא טעמים.

אבל למעלה מכך, הרצון הפשוט, הוא רצון מופשט.

כל דבר שחל בו דיבור יש בו השגה בערכינו, ולפי"ז ההשגה ברצון הפשוט

לפי"ז, להבין ביתר עומק, על אף שיש רצון מורכב המושג, ויש רצון פשוט בלתי מושג, - אין כוונת הדבר שאין לנו נגיעה באותו רצון, כי כל דבר שדיברו בו חכמינו זכרונם לברכה, בהכרח שאין הוא במדריגה של דבר שהוא בלתי מושג בעצם, - בדבר כזה לא שייך לדבר בו, - ואם מדברים בו, כלומר, שמדברים בו בערכינו שלנו, יש לנו נגיעה באותו דבר, כי לולא שהיה לנו נגיעה באותו דבר, לא היה שייך בו מציאות של דיבור, - אם חל עליו מציאות של דיבור, כלומר שהוא מתלבש באותיות, ואם הוא מתלבש באותיות, אפילו אם זה יהיה האותיות העליונות, - אותיות שמגלות טעמים, אבל זה אותיות, - והאותיות הללו, א"כ, הם ביטוי להמשכה, "אות" כידוע מלשון **"אתא"**, מלשון המשכה, - "עלמא דאתי" הוא אתי, הוא מתפשט ומתמשך, - הוא מא' עד ת', נעשה בו מציאות של המשכה, וא"כ יש בו השגה בערכינו.

החלק התחתון, שהוא הכח של הרצון המתלבש בחכמה ש"הן הן טעמי תורה", - יותר מובן, יותר ברור מה המהות של אותה

אבל בחלק העליון של הרצון, שהוא הרצון הפשוט, - הרי עד כמה שהוא פשוט, לכאוף, אין שמה מציאות של השגה, - וא"כ כיצד דיברו בו, ומה השגתינו באותו דבר?

"סתים וגליא" בקודשא בריך הוא, באורייתא ובישראל

ביאור הדברים: כמו שמבואר בדברי חז"ל, - הוא יתברך שמו, כביכול "סתים וגליא", - מצד אחד הקב"ה נעלם, - "אכן אתה א-ל מסתתר", ומהצד השני הקב"ה מתגלה, כל הבריאה כולה היא הרי, "לאישתמודע ליה" לגילוי, כלשון חז"ל. וא"כ, מחד הקב"ה נעלם, - עצמותו נעלמת, כלומר **המהות** של עצמותו נעלמת, **עצם** זה שהוא קיים - זה אמונתינו, - ומידותיו של הקב"ה, - ה"אין סוף" שבהם נעלם, וחלקי הגבול שבהם, הם המושגים לנו. - זהו "קודשא בריך הוא סתים וגליא".

ודבר זה מתגלה בכל אחד מה"תלת קשרין מתקשרין דא דא, קודשא בריך הוא אורייתא וישראל", - כמו שאומרים חז"ל, שכשם שהוא יתברך סתים וגליא, גם אורייתא סתימא וגליא, יש את החלק המושג בדברי תורה ויש את החלק הנעלם בדברי תורה, - החלק המושג הוא במה שהאדם עוסק, והחלק הנעלם, - לכאוף הוא נעלם והוא בלתי מושג לאדם, - אבל בעומק, פני הדברים הם שונים.

הרי החלק השלישי הוא הנפש של האדם וכשם שקודשא בריך הוא סתים וגליא, אורייתא סתימא וגליא, כך גם נפשו של האדם, - יש בה אופן של "סתימא", ויש בה אופן של "גליא", יש לה את שתי הצדדים האלה, והחלק של ה"סתום" שבנפשו של האדם, זה המעמקים של פנימיות הרצון שהוזכר לעיל, שככל שהאדם יוצא מנקודת המורכבות שבנפש ונוגע בנקודת הפשיטות שבנפש, - זה ה'**א'** שבאב - ה'**א'** שבאבה, הרצון הפשוט, אז הוא מתחבר למקום שלמעלה מטעם ודעת, - כח הפועל בנפעל, כביכול.

ב' חלקים ביצירת אדם, החיצונית בחכמה, ופנימיות עומק הנפש, מנפיחת פיו ית'

יש מה שנאמר "אשר יצר את האדם בחכמה", שזה צורת היצירה, אבל זה נאמר ביחס ל"אשר יצר" וייצר את האדם עפר מן האדמה", אבל ה"ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה", - "לרוח ממללא", - ה"ויפח" הוא למעלה מטעם ודעת.

וכמו שנתבאר, האדם מורכב משתי חלקים, - "נעשה אדם בצלמינו כדמותינו", וע"ז נאמר "וייצר את האדם עפר מן האדמה", - "נעשה", - עשייה, - "וייצר את האדם" - יצירה, ושם באמת נאמר "אשר יצר את האדם בחכמה".

אבל הכח העליון שבאדם שלא נברא במאמר פיו יתברך שמו כביכול, שבזה שונה נאצלות האדם משאר הנבראים, - שבכולם נאמר "ויאמר" - "ויעש". "ויאמר - ויעש", שהיה אמירה והיה עשייה, - אמירתו של גבוה, שהיא בבחינת "ותגזר אומר ויקם לך" שזה שורש כל מעשה בראשית, - וגם באדם עצמו שנאמר בו "נעשה אדם" - אך באדם שאני, שבו היה את נקודת התוספת של יצירת האדם, ובנקודת התוספת של יצירתו מונח ה"ויפח באפיו נשמת חיים", - "מאן דנפח מתוכו נפח", - "מדיליה נפח", כדברי חז"ל כנודע, - כלומר, עומק יצירת האדם נובעת כביכול, כביכול, מנפיחת פיו יתברך שמו - "ויפח באפיו נשמת חיים",

המאמר כולו הוא "בראשית ברא אלקים", כדברי התרגום הידועים "בראשית" - "בחכמתא" אבל אמנם יצירת האדם מתפשטת מאותו מקום - "אשר יצר את האדם בחכמה", אבל הפנים שבאדם, המעמקים שלמעלה ממאמר פיו, - למעלה מה"אשר יצר את האדם בחכמה", - למעלה מ"בראשית" - "בחכמתא",

הנפיחה הזו, כמשל בעלמא, כאשר האדם נושם ונושף זה טבע האדם שלמעלה מטעם ודעת - כמובן שגם את זה אפשר להלביש בטעם ודעת, כמו שדורשים חז"ל - "כל הנשמה תהלל י-ה", על כל נשימה ונשימה", - יש עבודה להודות להקב"ה, ולהלל את הקב"ה על כל נשימה ונשימה, - אבל פנימיות טבע הנשימה היא איננה שייכת למקום של דעת, והדוגמא הברורה והפשוטה, - תינוק בן יומו שנושם ונושף על אף שאין בו קומת הדעת, כמעט, כלל, - כלומר, עומק הנשמה שבאדם, ה"ויפח באפיו נשמת חיים" היא למעלה מאותו מקום של הלבשה של חכמה, - זה ה"כגמול עלי אמו", - "אתהלך בתם לבבי", המעמקים הפנימיים של הנפש שנוגעים באותו מקום.

בחיצונית הנפש, מתגלה ה"אשר יצר את האדם בחכמה", אבל בפנימיות עומק הנפש, יש נגיעה במקום הנפיחה העליונה, - זה ההבחנה הפנימית של מקור שורש נאצלות האדם כביכול, ממנו יתברך שמו.

החיבור לעומק הרצון, נגיעה בעצם החיים שלמעלה מטעם ודעת

ובמעמקים הללו, כאשר האדם מתחבר לשם, זה עומק הרצון שנמצא בנפשו של האדם, - הרצון הוא רצון של חיים, - "חיים ברצונו", זה עומק הרצון למציאות החיים, - החיים הם ה"ויפח באפיו נשמת חיים".

הפנים, המעמקים הללו, הם המקום הפנימי שהאדם מחובר ללמעלה מטעם ודעת.

שמה האדם נוגע בעצם החיים, במקור העליון שעדיין לא נתלבש, והמקום ההוא, הוא הוא תחילת הגילוי של האדם בשעת יציאתו לאויר העולם, שכשהוא יוצא לאויר העולם מתגלה בו הכח הזה ככח ראשון, - שהוא חי, - הושרש באדם מהשורש הראשון של היצירה שלמעלה מטעם ודעת, שיתגלה בו, מכח כך, שכשהוא עובר שיוצא לאויר העולם, המהלך של למעלה מטעם ודעת.

ומכאן ואילך, בסדר גדילתו של אדם, הגילוי הזה בנפשו של האדם מכאן ואילך הוא רק בהלבשה של חכמה, - "משעה שקטן אוכל חטה נכנס בו דעת", "קטן היודע לדבר אביו מלמדו תורה", כדברי הגמ', - הרצון כבר מתלבש בהלבשה של חכמה, - אבל ההשרשה שהושרש בשעת היצירה, שם הושרש רצון פשוט, רצון שלמעלה מטעם ודעת, - הרצון הפשוט הזה זה רצון לעצם החיים, אבל, כמובן, לא לעצם החיים של כאן בהאי עלמא, - החיים כאן בהאי עלמא זה הלבשה של חומר, - כשמדברים על רצון לעצם החיים, - היינו, ל"חי החיים" ברוך הוא, כביכול, הוא יתברך שמו, מקור ההויה, - עצם המציאות, - זה הכח הפנימי שנמצא בנפשו של האדם.

כאשר האדם מגלה את הרצון, אז הוא מגלה שתי סוגי רצונות, - שנתבארו, הוא מגלה שורש של רצון שמתלבש בטעם וחכמה, ומכאן מתפשטים כל שאר הרצונות בנפשו של האדם, - זהו המקום שהוא שורש ההתפשטות של כל הרצונות.

השורש הפנימי של הרצון, שרצוננו הוא מעצם רצונו ית"ש, חלק אלוך ממעל

אבל כאשר האדם משקיט את ההלבשה והוא בוקע לפנים דיליה, אז הוא מתחבר למקום הראשון, - למקור של ראשית היצירה של "ויפח באפיו נשמת חיים", - שם הוא מתחבר לרצון שלמעלה מטעם ודעת, - שם הוא מתחבר, כביכול, - לא לרצון שלו, אלא לרצונו יתברך שמו, - על זה נאמר בעומק, דברי הגמ' הידועים, בברכות דף י"ז, "רצוננו לעשות רצונך", - בהלבשה התחתונה זה מתגלה בבחינת "לעשות רצונך", והשורש הפנימי של זה הוא, שרצוננו הוא מעצם רצונו יתברך שמו, שזה ה"חלק אלוך ממעל", שהרצון של האדם הוא עצם הרצון, כביכול, שלו יתברך שמו, זה המקום הפנימי של ה"אבה" בנפש, - זה ה'אב' שבאב, זה ה'א' של הרצון העליון, של ה"אנכי ה' אלקיך", - "אנכי מי שאנכי", כמו שאומרים חז"ל, - זה ה'א' של הרצון הפשוט שנמצא בנפשו של האדם,

מדרגת הר סיני שהכל דומם, דממה, בגילוי ה"אדמה לעליון"

- זה המדרגה של מעמד הר סיני שמתגלה "אנכי ה' אלקיך", שאופן הגילוי היה - "ארץ יראה ושקטה", בבחינת "קול דממה דקה", - דברי חז"ל, שבמעמד הר סיני צפור לא ציץ, ושאר בע"ח לא השמיעו את קולם, - זה הענף שבדבר, אך השורש שבדבר הוא מהמעמקים הפנימיים שהיה **הדממה של כל הבריאה כולה**, - אז התגלה ה"אדמה לעליון", - זה גופא מה שהפך את כל הבריאה כולה **לדומם**, - אם סדר הדבר הוא בבריאה - דומם, צומח, חי, מדבר, - במעמד הר סיני התגלה שבערך אליו יתברך שמו, הכל **דומם**, ואז התגלה איך הכל **דומה** אליו יתברך שמו, - זה המקום של הדממה שהתגלה במעמד הר סיני, - "ארץ יראה ושקטה", - "שקטה" - זה הדממה.

בפנים הללו, האדם נוגע בעומק נקודת הרצון, - הרצון הפשוט בנפשו של האדם, וכשהאדם נוגע באותו רצון פשוט עמוק, שבנפשו, זה המקום שהוא מתחבר ל"סתים" שבתורה, ומשם הוא חש בחוש ברור - "נוכח פני ה'", לפניו יתברך שמו.

מדרגת 'יש טעם ברצון', חיבור לקוב"ה ולתורה באופן של הלבשה

כל זמן שהאדם נמצא רק בהלבשה של הרצון המתלבש במקום של חכמה - ה'ב' שבאב, ה'ב' שבאבה, - ההשגה שלו בדברי תורה הם בבחינת "נובלות חכמה" - כדברי חז"ל שהדברי תורה שישנם בידינו השתא, הם אינם אלא נובלות של החכמה העליונה, - כלומר, זה מה שירד מלעילא לתתא, ונתלבש, ואז, גם החיבור של האדם להקדוש ברוך הוא, הוא באופן שהוא מתחבר להנהגה של הקדוש ברוך הוא שמנהיג את עולמו, בבחינת חכמתו יתברך שמו, שהיא שורש מידותיו, - בזה הוא מתחבר אליו יתברך שמו. כי מכיון שעומק החיבור של האדם במדרגה הזו הוא לרצון באופן שהוא מלוּבש בחכמה, - עד המקום הפנימי ביותר, בערך הזה, שהוא בבחינת "טעמי תורה", באופן של "יש טעם ברצון", - מצד כך, זה מדרגת נפשו, ואז החיבור שלו לאוריותא היא עד המקום של ה"טעמי תורה", בחלק הנגלה שבתורה, - וגם ה"סתום" שבתורה מתגלה לו באופן של הלבשה של "טעמי תורה", - וכמו שנתבאר, מצד כך, גם החיבור שלו אליו יתברך שמו הוא באופן של הלבשה, כביכול, במידותיו של הקב"ה, - "מאן דלביש ברמשא לא לביש בצפרא, ומאן דלביש בצפרא לא לביש ברמשא", - הוא מתחבר

לחכמתו יתברך שמו, שהיא שורש המדות, שהוא כח ההנהגה שהקב"ה מנהיג את עולמו.

מדרגת 'אין טעם ברצון', חיבור למקום הבלתי מתלבש, - לתמימות ושלימות התורה

אבל כאשר מעמקי החיבור של האדם בפנים של עצמו, הוא למקום הנעלם, למקום הפשוט, למקום הבלתי מתלבש, - לא' שבאב, - שבאבה, כאן האדם מחובר למקום הנעלם במעמקי נפשו, - הוא מחובר לתום הפנימי שנמצא בתוכו. במקום שאיננו מתלבש בהלבשה של חכמה, וכשהוא מחובר לאותו מקום של תם בנפשו, - "כגמול עלי אמו", - "יעקב איש תם", אז הוא מחובר ל"תורת ה' תמימה משיבת נפש", הוא מתחבר לתמימות שבתורה, - התחברות לתמימות שבתורה, זה התחברות לפשיטות שבתורה, למקום השלם שבתורה, - שעל שם כן היא נקראת "תמימה" מלשון של שלימות, - הוא לא מתחבר רק לבחינת "חלק" שבתורה, - לבחינת "טעם" - אותיות מעט, אלא הוא מתחבר ל"כלל" של האורייתא.

השתא המדריגה שיש בידינו היא "זאת חוקת התורה" - "דא גזירת אורייתא" כמו שאומר התרגום, שהוא מלשון גזירה לשון חתיכה, והתמימות של ה"פרה אדומה תמימה", מתגלה באופן של "חלק" - "תמימה", לענין זה שאין בה מום וחסרון, - אבל השלימות של התמימות היא "יעקב איש תם יושב אהלים", הגילוי הוא לתמימות שהיא ה"שלם" שבתורה, למקום החיבור הפנימי, - למקום של שלימות בתורה, - למקום שלמעלה מטעם ודעת, - ל"הוראה" שבתורה שהוא מלשון גילוי רצון, כדברי רבותינו, - אבל ברצון הזה של "אין טעם ברצון".

חיבור של האדם לרצונו הפשוט, ית"ש

מהמקום הפנימי הזה, האדם מתחבר אליו יתברך שמו, למקום של "נכח פני ה'", כביכול כאשר עלה ברצונו יתברך שמו לברוא את העולם, - יש את הרצון הפשוט לברוא את העולם, ויש את הרצון שהתלבש בחכמה - בחכמה שבאורייתא, לברוא את העולם, ומצד כך, - כאשר האדם דבק בו יתברך שמו מהצד התחתון, - הוא דבק בהלבשה של מקום החכמה, שהוא המקום של ה"איסתכל באורייתא וברא עלמא", - שזה מקום ההלבשה, אבל כאשר האדם דבק ברצון הפשוט, - הרצון הפשוט, הוא אותו מקום בנפשו של האדם, ששם הוא דבק, כביכול, ברצון הפשוט דמעיקרא, שלו, יתברך שמו - רצונו לברוא את העולם קודם שהיה את העולם, שאז היה כביכול, הוא יתברך שמו לבדו, עם רצונו הפשוט לברוא את הנבראים, - כאן המקום של החיבור של האדם אליו יתברך שמו.

דביקות ב'רצונו הפשוט', דביקות השורש של נברא

הרי עצם כך שהקדוש ברוך הוא רצה לברוא נבראים, - כלומר, שכאן הוא כבר שורש תחילת הנבראים, זה המקום הראשון במעמקי הנפש מדין ה"נברא" שבאדם שהוא יכול להתחבר אליו, - יש את ה"ניצוץ בורא בנברא" שבדקות הוא למעלה בכך, אבל מצד ה"נברא" שבו, בשורש הראשון הנעלם, - זה ה"אבה" מלשון רצון, - דבקים ב"רצונו לעשות רצונך", - ואיזה "רצונך"? - וודאי, בהלבשה לתתא, רצונו זה התרי"ג מצוות שזהו גילוי רצונו בפועל, אבל השורש של אותו רצון, הוא בעצם הרצון לברוא את הנבראים, כשהיה רק הוא ית"ש, מציאותו לבדה, - וכדברי הפרקי דר"א הידועים "קודם שנברא העולם היה הוא אחד ושמו אחד", ושם היה תחילת גילוי של רצון לנבראים, - זה המקום הנעלם בנפש, - השורש הדק של הנבראים כולם, - ושם מקום הפנים שהאדם דבק, - הרצון הזה הוא נקרא "רצונו הפשוט", זה רצון שלמעלה מטעם ודעת, - הוא אינו מתלבש בשום דבר, - זה נקרא רצון פשוט, וכמו שהוזכר, שהמדריגה הזו של הרצון, - "אין טעם ברצון", - כלומר, במדריגה הזו, הרצון לא מתלבש בטעמים, - זה נקרא "אין טעם ברצון", זה לא כההבנה הפשוטה שבתוך הרצון אין טעם, - ברצון עצמו, לעולם אין טעם, זה הלבשה של טעם ברצון, - בדקות, כל הלבשה יש לה שורש של נעלמות, בתוך עצמות הדבר.

אבל מכל מקום, במעמקים הללו בנפשו של האדם, - האדם דבק בעצם הרצון הפשוט, שלו יתברך שמו לברוא את הנבראים, ומהמקום הזה, ברור הדבר, שמשם האדם יונק את החיבור אליו יתברך שמו, כמו שנתבאר. - שם אין מה שמעלים, שם אין מסתיר, - אין מסך המבדיל, מפני ששם נמצא, - רק הוא יתברך שמו לבדו, ותו לא.

אין שם עדיין מציאות נוספת שתיצור מציאות של הסתר והעלם, - בדקי דקות, עצם הרצון לנבראים, - הוא דקות ההעלם היחידה שקיימת שם, - היא היא הגילוי, - והיא היא ההעלם.

מדרגת הפשיטות, עצם גילוי עוה"ב, - טעמי תורה, ה'נובלות' של עוה"ב

כשהאדם מחובר לאותו מקום נעלם שבנפשו, משם הוא יונק את עומק תורתו, - זה נקרא גילוי של עולם הבא, - הגילוי של עולם הבא שמבואר בדברי חז"ל, שיהיה גילוי של טעמי תורה, - זה ה"נובלות" של עולם הבא, - זה לא עצם הגילוי של עולם הבא, - כמו שכאן בהאי עלמא, יש לנו מדריגת תורה, ויש לנו מדריגת מצוות, והמצוות אינם אלא ענפיה של תורה, - לעתיד לבוא, - לחד מ"ד. אין מצוות בטילות לעתיד לבוא, - וא"כ יהיה רק גילוי של תורה, - ואז יתגלה, ג"כ, שני חלקים, - החלק

העליון יותר והחלק התחתון יותר, בתוך התורה עצמה, כמו שנתבאר.

יתגלה החלק העליון, שהוא הפשיטות שבתורה, ויתגלה החלק של ה"טעמי תורה", - וה"טעמי תורה" שיתגלו לעתיד לבוא, כמו שאומרת הגמ' "ולמכסה עתיק יומין", - "דברים המכוסים כאן בעולם נגלו לרבי עקיבא וחבריו" - שאלו הם "טעמי תורה" שהם מכוסים, - כאן בהאי עלמא הם מכוסים, אבל לעולם הבא, הם יהיו גלויים, ואז יתגלה ה"מכוסה" היותר עליון, שהוא ה"אין טעם ברצון", שלמעלה ממציאות הטעמים.

מדרגת עוה"ז, הב' שב'אבה', - לעת"ל עיקר הגילוי הוא הא' שב'אבה'

זה המעמקים של ה"רצוא ושוב", שמתגלה במדרגת העולם הבא, - ומצד מדרגת עולם הזה, כדברי חז"ל: "שלושה הטעימן הקב"ה בעולם הזה, מעין עולם הבא", - הוא הטעים אותם את הטעם העליון, - איך הטעם העליון הופך להיות גלוי, - וממילא יש מקור של "רצוא" יותר עליון שהוא ה"אין טעם ברצון", - זהו מה ש"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין עולם הבא", - זה א"כ, עומק המדרגה הנקראת אב, - השתא בהאי עלמא שאנחנו נמצאים, - ב"אב" שב"אבה", - עיקר הגילוי הוא הב' שבאבה, בחינת "בראשית ברא אלקים", אבל לעתיד לבוא, עיקר הגילוי יהיה בבחינת הא' שב"אנכי", - הא' שבאב" - הא' שבאבה, - המציאות הפשוטה הבלתי מורכבת.

וככל שנפשו של האדם חיה בתנועה הזו, בין הפשוט למורכב, - בין הא' לב', וחוזר חלילה, ולאט לאט היא מגדילה את הפשוט, ומקטינה את המורכב, - והיא משלשלת את ה"פשוט", לקיום מצוות בפועל, - כך הנפש יותר מתקרבת ל"איזהו בן עולם הבא", - עד שיהיה הגילוי של העולם הבא בפועל, בחוש ממש, בגאולה השלימה במהרה, אמן.

- [בלבביפדיה | עבודת השם אות א](#) [1]

Source: <https://bilvavi.net/shiur> א-ב-אבה-בלבביפדיה-עבודת-השם

Links

[1] <https://bilvavi.net/ency.avodah.aleph>